

Mi nyílik az eszedbe?

- Oda nézz! Most nyílik az orgona. Tudod, mi jut erről az eszembe?
- Várj csak, kitalálom. Biztosan a ballagásod. Amikor 5 évvel ezelőtt kinőttes az iskoládat, és alig vártad, hogy lovassys lehess.
- Valóban nagyon vártam... Amíg be nem következett. Az első szeptember eléggé megviselt. Ugye te is féltél?
- Csak amennyire általában, valaminek a kezdetén. De aztán jött az október, és a Csipetkén igazi lovassysok lettünk. Úgy értem, akkor először éreztem azt, hogy tényleg ide tartozom. Életemben nem láttam még ilyen szurkolást! Hogy bátorítottak!
- Igen, a "nagyok", akikre felnéztünk, mind értünk szorítottak. Aztán később némelyikük még szóba is állt velünk, sőt. Évfolyamokon átívelő barátságok szövődtek, sőt...
- Össze-vissza kuszálódtak a szálak. Persze nem rögtön, az elején... Az első évben még éppen hogy csak elkezdünk belerázódni a gimnazista létbe, rászokni a kávéra, ügyesedni focázásban, s hozzászokni a szerepléshez. Fogadtunk külföldi cserediákokat, szerencsés esetben mi is meglátogattuk őket. Vártuk már a tanév végét: virágzott az orgona, és minket csak az bosszantott, hogy a hosszú ballagási beszédek mind végig kellett hallgatni.
- A második év volt igazán a mélyvíz. A sok új tantárgyból mind jól teljesíteni, ráadásul miután hazaküldtek... Nem volt egyszerű csaknem egész 10.-ben otthon tanulni, de kétségkívül voltak előnyei. Akár az éjszaka közepén is írhattunk beadandót, csapatban való együttműködésünket tökélyre fejleszthettük, s az átlagunknak is kimondottan jót tett ez az időszak.
- 11.-ben persze nagy örömmel tértünk vissza ezen falak közé, és igyekeztünk pótolni a kiesett időt, akár a jól ismert Madaras Kávézóban, akár egyéb kultúrhelyeken.
- Ez az év hozta el az egyetlen Helikont, amelyben részünk lehetett. Sokunknak talán ez volt a tanév legszebb időszaka. Ekkor ismét kezdett virágba borulni az orgona,

és mi aggodalommal figyeltük: nem akartuk elengedni a mi végzőseinket, s rövidesen mi magunk azzá válni.

- Ugyanis a végzős diák élete néha arról szól, hogy úgy próbál meg a jelenben élni, s kihasználni annak minden pillanatát, hogy közben bármikor eláraszthatja egy emléközön az elmúlt évek eseményeiről... Ráadásul már akarva-akaratlan folyton a jövőbe tekint, azt tervezgeti izgatottan. Időbe telt, mégis megszerettem ezt a sokoldalú végzős-érzést. Már szeptemberben szembesültünk vele, hogy kemény évünk lesz, ezen kívül bizarr módon őszre kerültek az osztálykirándulások is.

- Októberben pedig határozottan belesöpöntünk mindennek a közepébe. Szokás szerint akkor rendezték meg a Csipetkét: a szurkolás megszervezése felelősséggel járt, ugyanakkor büszkeséggel töltött el, hogy mi még mindig igazi lovassysok vagyunk, és mind kiállunk a saját tagozatunk mellett – mindez vegyítve némi szomorúsággal, hiszen tudtuk, ha vissza is látogatunk jövőre, az már nem lehet ugyanolyan.

- Januárra pedig el kellett készülnünk a törzsi tánccal, a fűszoknyákkal, a TV műsorral, az ABBA válogatással, a különféle táncokkal, filmekkel, dalokkal... S amikor a szalagot ránk tűzték, valahogy megéreztek: valóban az utolsó szakaszához értünk gimnáziumi éveinknek. Ez a kis emlékeztető azóta is sokunk kabátján, táskáján díszeleg. Ráadásul a bál, az Alma Mater, az éjszakai röpi és a túrák ellenére úgy tűnt, temérdek teendőnk határozza meg a mindennapjainkat.

- Végülis, ez is egy nézőpont... De ha engem kérdezel, olyan határtalan szabadidő szakadt ránk, nem győztük kitölteni. Akik tavaly nem tették meg, idén szerveztek pártokat a diákhétre, mások utoljára lealázták a többi indulót minden versenyen, miniatúr múhold építésébe fogtak, eddig esetleg hiányzó OKTV-helyezéseket, nyelvvizsgákat és jogosítványokat szereztek meg. Persze sokan már korábban letudták ezen ügyes-bajos dolgaikat. Így hát akadt, aki idén kezdett el tánctanfolyamra, még egy zenekarra, jógára, vagy éppen matek szakkörre járni; főzni, horgolni, gyöngyöt fűzni, avagy egy új nyelvet megtanulni.

- S mindeközben talán nyomasztott minket a gondolat, hogy vajon időben elkezdünk-e felkészülni az érettségire?

- Ekkor azzal nyugtattuk magunkat, hogy lényegében az egész gimnáziumi időszak erre készített fel, a kezdetektől fogva.
- Az elmúlt 5 év alatt igazán sok olyan tudományt sajátíthattunk el itt, melyek hasznosak a túléléshez:
  - Megtanultuk, hogyan lehet nullásra megírni az öt kis kérdést,
  - Ellestük a kórusos masszázs minden csínját-bínját,
  - Megszoktuk, hogy mindig legyen nálunk feladatgyűjtyű és zsebrabszolga,
  - Beláttuk, hogy a csillagos kettes kiváló jegy, főleg ha már kettőt is szereztünk belőle...
  - Így van.
  - **Jól van.** [együtt]
  - Kitapasztaltuk, hogyan lehet belopózni a koleszba késő este feltűnés nélkül,
  - Hogyan csaljuk le a Bölcsi-kört,
  - Hogyan érjünk oda a Hangvillába a tömeg előtt,
  - És mi még arra is emlékszünk, hogy a Földön valójában nem léteznek párhuzamosok... hé, nem figyelsz! Most figyelsz.
  - Megtanultuk, melyik órán nem tanácsolt inni,
  - Melyikre kell feltétlenül beragasztani a lapokat a füzetbe,
  - Melyiken kell vigyázni, nehogy rossz számot mondjunk, ugye, hölgyem?
  - Megszoktuk, hogy melyik órán lehet relaxációt kérni,
  - Melyikre érdemes vinni füldugót,
  - Melyikre kispárnát,
  - S hogy melyiken lehet nyitott szemmel is aludni.
  - Rájöttünk, hogyan lehet egy finom rúgással megjavítani a régi KV-automatát,
  - Hogy zenekari próbát reggel hétkor is lehet tartani,
  - Hogy amely számonkérésre 9.-ben egy teljes hétvégén át készültünk, arra végzősként egy nagyszünetet bőven elég rászánni,
  - S hogy a házit ellenőrzés közben is meg lehet írni.
- Mindemellett megtanultuk azt is, hogy a tanulásban örömmünket is lelhetjük.
- Hogy a tudásunk érték.

- Hogy akiktől mindezt kapjuk, nagy tudású és alázatos emberek, akik szívvel-lélekkel igyekeznek minket jobbra faragni,
- Hogy tanáraink lehetnek a példaképeink is,
- Hogy egymás példaképei is lehetünk,
- Hogy barátaink támogatása mennyi mindenen átsegít,
- S hogy a lényeg végig ők voltak. Az emberek.
- Rájöttünk, hogy függetlenül attól, hogy mérnökök, nyelvészek, matematikusok vagy zenészek leszünk-e, jó döntést hoztunk, amikor a Lovassyt választottuk. Nincs kétség: lovassysnak kellett lennünk.
- Jut eszembe, kissé elkanyarodtunk. Visszatérve az eredeti kérdésre, igazából mi jut eszedbe a virágzó orgonáról?
- Semmi különös. Talán csak annyi, hogy... Idén nekünk nyílik.

Jakab Eszter, Budai Tímea 12.a